

Kádár népe velünk él

2020 január 09. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Soha nem mondják azt, hogy köszönöm.

A magyar belpolitika egyik vastörvénye, hogy a választót, az istenadta választót soha, semmilyen körülmények között nem szabad megsérteni. Ezt az eljárást egyfelől a politikai logika is támogatja (hiszen meg kellene nyerni a választást), másfelől a Kádár-korszakból származó tapasztalati háttér is erősíti.

Minket ez utóbbi jobban érdekel. Az a sztálinista alkotmányba foglalt mondat, miszerint Magyarországon a hatalom a dolgozó népé, máig visszhangzik az arra fogékonyakban. Arról az apróságról persze nem vettek tudomást, hogy Magyarországon mindvégig a szovjet hadseregé és a csatlós magyar kommunistáké volt a hatalom. Az a kijelentés, hogy a hatalom a dolgozó népé, nemcsak akusztikailag, de tartalmilag is teljesen más, mint az új alaptörvény vonatkozó sora, miszerint a közhatalom forrása a nép. Az első kijelentés ugyanis utópisztikus távolságokba löki a hatalomgyakorlás kérdését, ráruházza a „népre”, míg a második csak szikáran meghatározza a forrásvidéket. Nem ugyanaz.

Amikor a kezdő novelláíró, Szabó István a háború után levelezni kezdett a belső színpadon kényszerült Kodolányi Jánossal, egy helyütt megdicsérte Josef Weinheber versét, majd hozzáfűzte: „Kitől a politikai ábrázolás és a lélekrajz terén, de hol a nép, amit megszoktam az ön történelmi regényeiben?” Erre Kodolányi válasza: „Mi az a »nép«? Hol kezdődik és hol végződik? Akinek húsz holdja van: kulák. Nem nép. S akinek tizenkilenc, az már nép? Aki egy gyárban dolgozik: nép. És a vállalatvezető, aki havi háromezer forintos fizetést húz, autón jár (amerikain), az micsoda? Nép, vagy nem nép?”

Ha a társadalmi lét legfontosabb kérdése, hogy tudniillik a hatalom honnan származik, ki birtokolja, és ki kinek tartozik felelősséggel, nem tisztázott, akkor maga a társadalmi lét kerül veszélybe. Akkor az emberek korlátozottan élhetnek ugyan magánéletet, de társadalmilag elvesztek. A Kádár-korszakban kétféle beszédre kényszerítették az alattvalókat. Egyrészt azt hazudták, hogy a dolgozó népé a hatalom, másrészt – néhány elvakult idiótától eltekintve – mindenki tudta, hogy ez nem igaz. Elegendő volt körbenézni a munkahelyeken, és bárki megtapasztalhatta, hogy nem a „nép”, hanem a párttitkár, a téveselnök, a párttag tanszékvezető, a szakszervezetis a valódi főnök. A „nép”...

Nos, amikor egyik-másik mai választó a népről beszél, a nép jogait ecseteli, erre a fajta kétféle beszédre asszociál. Ha megélte a Kádár-korszakot, akkor egyenes úton, ha nem, akkor a családjában végigregző hagyományon keresztül.

Úgy tesz, mintha a születésével járó többletjogok megadása volna a politika fő célja. Hogy miért? Mert minden jár neki. Mi több, a mi emberünk az egész politikából csak ezt az egyféle óhajt képes értelmezni. Ha kap valamit az államtól, még többet követel, ha nem kap semmit, gyölködi és bedől a demagógiának. Azoknak, akik az ő rossz tulajdonságaira építve buktatnak meg nagyra hivatott, munkájukat jól végző kormányokat, és egy egész társadalmat súllyesztenek el pusztán azért, mert az irigység, a tudatlanság olykor felülkerekedik a józanságon és az igazságosságon.

A bevezetőben azt írtam, erről a kérdésről a politikus nem beszélhet Magyarországon. Valóban nem, hiszen a „nép” (legalábbis annak az alja) tömegesen dezertál ideiglenes táborából, ha néven nevezik a dolgokat. Szerencsére én nem vagyok politikus, tehát kendetlenül elmondhatom, hogy a „nép” és a nemzet itt birkózik egymással harminc esztendeje. Vagy talán még régebb óta.

Bár annak megvallása, hogy a hatalom Istentől származik, ma már mosolyt fakaszt sokakban, értelmesnek látszó emberek szentül hiszik ma is, hogy a hatalom a dolgozó népé Magyarországon. Nem különös ez? Eltaszítjuk azt, aki szerint a tudás, a hagyomány, a felkészültség alkalmasabb teszi a közösség vezetésére az egyes embert a másiknál, de megvédelmezzük a fogalmatlan, nem dolgozó, ostoba emberek jogát, hogy beleszólhassanak közös ügyeinkbe? Tényleg azt hisszük, hogy Szántó Kovács János ugyanolyan alkalmas az ország vezetésére, mint Tisza István?

Ennek a rétegnek teljesen mindegy. Csak kapja meg a társadalmi jutalomfalatokat, hogy újakat követelhessen. Soha, de soha nem mondják azt, hogy köszönöm, ez nem járt ugyan nekem, de megtisztelt, hogy rám is tetszetek gondolni. Ha már nem dolgozom, ha már semmihez nem értek, ugye.

Ék nem ilyenek. Nem köszönnek meg semmit. A „népnek” minden „jár”.

A választást időről időre az a párt vagy mozgalom nyeri meg Magyarországon, amely ennek a rétegnek a nyelvén képes beszélni. Illetve ennek a nyelvén is. Nélkülük mindenestre nincs választási győzelem, és a nehézséget az okozza, hogy a maguk szintjén kell velük érintkezni. Ami nem egyszer, tekintve, hogy semmiben nem hisznek,

semmi nem érdekli őket. Létezésük minden pillanata Black Friday, és a politikán is a folyamatos árleszállítást kéri számon.

Mindent a jobb valóságismeret érdekében tettem közzé. Óriási tévedés, hogy a magyar társadalom dönt? hányada valamilyen oldalon áll. Puszta érzések, benyomások kavarnak az emberekben, és egyáltalán nem az dönt fontos helyzetekben, hogy ki az úgynevezett konzervatív, ki a liberális vagy szocialista. Ezek az egymással bűgőcsigázó értelmiségiek varázsszavai. A valóság más, a valóság riasztóbb. Az igaz, aki ügyesebben csoportosítja a tényeket a „nép” fejében. És azok, akik előre látják az elkerülhetetlent, akik képesek az orruknál tovább látni, ismerik a veszélyeket, buktatókat, de azt tudják, hogyan kell kormányozni, a „nép” helyett is döntenek, éppen az az érdekükben. Ami nem jelenti azt, hogy felfedik a kártyáikat, nem is lehet, hiszen úgysem értenék meg, mi miért történt, hogy mi a jó és mi a rossz számukra. Nélkülük, értük – ez a demokrácia módszertanának lényege, és a jelenlegi kormány még a lehet? legmesszebb ment el a közös döntésekben, nem mintha ez számítana, de bizonyos tisztasági állapotokat jelez.

Persze, ha a fentiekre a „népnek” tudomása lenne, kiléne magát az országba, mert nem találna magához méltó pártot Magyarországon. Szerencsére azonban ez a baleset nem eshet meg velünk. Igen, itt vannak, itt is maradnak velünk milliószámra ezek a polgártársaink. Ők csámcsognak és irigykednek tovább, mi pedig megpróbálunk gyakran a jövőre gondolni, hogy szellemi értelemben túléljük őket.

Szentesi Zöldi László - www.888.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájku számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

